

“Iară trimișii ducelui Árpád, Usubuu și Velec, au trecut râul Tisa la vadul Lucy și, pornind de aici, au ajuns la cetatea Bihorului. S-au ploconit în fața ducelui Menumorut care i-a primit cu bunăvoință și, încercându-i cu daruri felurite, în a treia zi le spuse să se întoarcă acasă. Le-a dat și răspuns astfel, zicând: ”Spuneți lui Arpad, ducele Ungariei, stăpânul vostru, că-i suntem datori ca prieten unui prieten, cu toate ce-i sunt de trebuință, fiind el om străin și ducând lipsă de multe. Iar pământul pe care l-a cerut bunăvoinței noastre nu i-l vom da niciodată, câtă vreme vom trăi. Socotim lucru nevrednic că ducele Salanus i-a dat o țară așa de mare, fie cum se spune, din dragoste, fie de frică, cum se tăgăduiește. Noi însă nici din dragoste, nici de frică nu-i dăm nici o palmă de pământ, deși ne-a spus că are un drept asupra lui. Și nu ne tulbură cu vorbe ca acele trimise, că e coborâtor din neamul regelui Attila, cel ce era numit “biciul lui Dumnezeu”. Chiar dacă acela a răpit cu sila pământul acesta de la strămoșul meu, acum însă, din milostivirea stăpânului meu, împăratul de la Constantinopol, nimeni nu poate să-l mai smulgă din mâinile mele”.

Anonymus, notarul regelui Bela , în “Gesta Hungarorum” (Faptele ungurilor)

Așa consemna notarul regelui Bela începutul relațiilor războinice dintre triburile maghiarilor așezate în Pannonia în anul 896, și români. Maghiarii străbătuseră un drum lung până aici, iar originile se pare că vor să și le lase pierdute pentru totdeauna în spațiul eurasiatic.

„Istoria poporului care a întemeiat Ungaria la sfârșitul secolului al IX-lea nu poate fi urmărită decât începând cu secolul al V-lea”- precizează prof. Janos Szavai în cartea „Ungaria” (Editura Corint, 2002). Că vin din spațiul cuprins între Munții Altai și nordul Iranului, sau din stepa cuprinsă între Volga și Urali ocupată în perioada migrației, cert este că vorbeau o limbă de origine fino-ugrică, iar existența lor a fost împletită cu cea a triburilor turcice , numele de unguri venind probabil de la tribul onogurilor. În cadrul marelui imperiu kazar i-au sprijinit pe aceștia în lupta împotriva Imperiului Bizantin. După destrămarea statului kazar au ocupat ținutul dintre Don și Nipru numit Lebedia. Aici au fost atacați de triburile pecenegilor și sub duritatea atacului o parte din triburile maghiare s-au refugiat spre est, o parte spre vest unde au ocupat un ținut în nordul Mării Negre numit Atelkuz, „ținutul dintre râuri”, ce nici acesta nu poate fi localizat cu exactitate. Aici se aliază cu bizantinii împotriva bulgarilor, dar bulgarii încheie pace cu bizantinii și în alianță cu pecenegii, drept pedeapsă, atacă sălașurile ungurilor.

Sub presiunea atacurilor pecenegilor, triburile maghiare părăsesc Atelkuzul, trec Carpații prin nordul României de azi, prin pasul Vereczke, și se stabilesc în Pannonia, unde nu întâmpină o

prea mare rezistență și unde găsesc condiții asemănătoare cu locurile în care erau obișnuiți să trăiască. Aici trăia un conglomerat de triburi, rămășițe diverse, iar alături, în forme tradiționale, români, slavi, bulgari.

Ungurii aveau din stepă format instinctul supraviețuirii. Caracterul omului de stepă se formează în lupta cu vântul, arșița și pietrele. Ca să schimbi direcția vântului, trebuie să înveți să-i vorbești și să-l stăpânești, altfel te aruncă în locuri neprielnice; ca să suporti arșița trebuie să știi să înfrunți strălucirea soarelui; ca să faci piatra să rodească trebuie să știi cum să o înșeli și să-i înfrânghi duritatea.

”Complexul” german

Izgoniți de pecenegii din nordul Mării Negre, maghiarii s-au îndreptat spre orașele din Europa Centrală în căutare de bogății, ținându-le sub teroarea jafului și a distrugerilor aproape o jumătate de secol. În anul 955, Otto cel Mare, împăratul romano-german, i-a înfrânt dezastruos în fața Augsburgului, în lupta de pe râul Lech și

le-a stopat pentru totdeauna incursiunile în apusul Europei. Ungurii nu au uitat niciodată acest dezastru și vor trăi permanent un complex în fața germanilor, dovedit de evoluția lor ulterioară. Stopate în apus, incursiunile de jaf au fost îndreptate spre răsărit unde existau forme prestatale incipiente.

Alianța celor șapte triburi

În secolul al IX-lea ungurii ”formau o alianță de șapte triburi”, care ”trăiau sub un sistem bicefal, guvernat de un suveran al cărui rol era mai degrabă onorific și de o căpetenie militară ce deținea puterea în realitate”, ”destul de numeroși și de bine organizați”, cărora li s-au adăugat încă de la plecarea din Atelkuz, ca avangardă, ”trei triburi kazare”, probabil secuii, nici ei cu o origine clară. Conducerea bicefală le-a format reflexul de pendulare, de alegere, de largă autonomie. Fiind prea departe de locul de origine ca să le alimenteze componenta etnică, cele șapte triburi au trebuit să trăiască într-o unitate permanentă și puternică, astfel încât să-și asigure continuitatea și să se conserve ca neam.

”Pământul pe care l-a cerut bunăvoinței noastre nu i-l vom da niciodată”

Orientarea atacurilor spre partea răsăriteană avea un impediment: orizontul era acoperit de munți, iar munții de păduri și pășuni alpine. Dacă stepa dezvolta un oarecare fanatism din fierberea nisipului, biciuirea vântului și duritatea pietrelor , pădurile păreau niște locuri misterioase, înfricoșătoare, care ascundeau ziua soarele, iar noaptea luna. Árpád, căpetenia triburilor maghiare, își trimite solii către mai marii pământurilor de dincolo de linia orizontului să le ceară, pe un ton autoritar, de războinic asiatic, pământul în stăpânire, de fapt recunoașterea autorității.

“Ducele” Menumorut, care stăpânea în zona Crișurilor, i-a primit pe soli “cu bunăvoință”, iar “în a treia zi” , după ce i-a încărcat “cu daruri felurite”, le-a spus să se întoarcă acasă”, zicând-le:

- ***”Spuneți lui Árpád, ducele Ungariei, stăpânul vostru, că-i suntem datori ca prieten unui prieten, cu toate ce-i sunt de trebuință, fiind el om străin și ducând lipsă de multe. Iar pământul pe care l-a cerut bunăvoinței noastre nu i-l vom da niciodată, câtă vreme vom trăi”.***

Mesajul trimis de Menumorut era de fapt un angajament asumat în numele lui și în numele tuturor românilor, stăpânitori legitimi, și recunoscuți ca atare și de puternicul Imperiu Bizantin. Árpád

s-a aprins de mânie la auzul vorbelor și și-a trimis hoardele ca să treacă prin foc și sabie voievodatul. Învins, Menumorut, ca să-și asigure continuitatea stăpânirii, a realizat un compromis politic căsătorindu-și fiica cu fiul lui

Árpád

. Actul anunța un început

dinastic în care urmașii la tron vor avea și origini românești.

Ultransilvana, “teritoriul de dincolo de păduri”, era Paradisul pe care Dumnezeu îl crease pentru români, “Grădina Maicii Domnului”, și pe care Tuhutum, o căpetenie maghiară a unui trib, “un om șiret”, a vrut să-l dobândească “pentru sine și pentru urmașii săi” pentru a câștiga “faimă și pământ”. Notarul Anonymus precizează clar că lăcomia, sărăcia și foametea au fost cauzele care au declanșat de-a lungul secolelor o luptă înțeleștată între unguri și români, primii pentru a-și asigura traiul, ceilalți pentru a-și apăra darul divin. Căci, spune același notar, “iscoada lui Tuhutum, dând târcoale ca vulpea a văzut, cât poate

cuprinde vederea omenească, bunătatea și rodnicia țării și pe locuitorii ei, i-a plăcut nespus de mult, și s-a întors în cea mai mare grabă la stăpânul său.”

Tuhutum a fost încurajat și probabil și lăudat de

Árpád

pentru că a avut ideea de a-și îndrepta privirile spre munți, într-un moment dificil pentru ei, când nu mai aveau practic nici o speranță.

“Pământul acela este udat de cele mai bune râuri (...) - îi relata iscoada lui Tuhutum - din nisipurile lor se culege aur și aurul acelei țări e foarte bun și..acolo se scoate din pământ sare și materii sărate”. Tuhutum, voia să-și asume Paradisul. Prinsese și un prilej favorabil. “Ducele” Gelu, care stăpânea în interiorul arcului carpatic, nu avea atâtea “ostași buni” în jurul său care să se împotrivească “curajului ungurilor”, fiindcă suferea “multe neajunsuri” și “din partea cumanilor și pecenegilor”, iar acești oameni care trebuiau să-și păzească atâtea bogății “erau cei mai nevolnici...din toată lumea”, pentru că nu aveau alte arme “decât arcul și săgețile”. Prin urmare, maghiarii au profitat de situația grea în care se găsea voievodul Gelu, care era atacat și de cumani și de pecengi și care, doar cu disperarea pe care ți-o dau vitejia și curajul, s-a angajat și în respingerea atacurilor surprinzătoare ale maghiarilor. Gelu Românul și-a dat seama că lupta este inegală, “și-a adunat oastea și a pornit călare în cea mai mare grabă în întâmpinarea sa”.

A luptat cu “înverșunare”, dar a fost învins și mulți dintre ostași săi au fost omorâți și luați prizonieri, el însuși căzând pe câmpul de luptă.

Cel de-al treilea voievod, Glad, care stăpânea în zona Banatului, deși s-a aliat cu bulgarii și cumanii împotriva hoardelor maghiare a fost învins, armata lui topindu-se “ca ceara de flăcările focului” și fiind nimicită “de ascuțișul săbiilor”.

La începuturile formării lor ca putere statală, ungurii, considerând că și-au instaurat pentru totdeauna stăpânirea asupra Transilvaniei, au relatat faptele cu sinceritate, iar contestarea existenței românilor în acest spațiu nu încolțise încă în mintea lor.

Ultransilvana

fusese aproape cucerită și nici un ungur nu se mai gândea că ea va redeveni vreodată pământ românesc.

Anonymus

este contestat de istoricii și politicienii unguri care mai cred și azi în „teoria imigraționistă”, creată ca să le fie justificată și legitimată puterea în aceste părți, și care consideră că Transilvania este pământ unguresc, exact așa cum în est rușii consideră că Basarabia este pământ rusesc.

După blocarea incursiunilor de pradă și jaf în vest și începutul cuceririi teritoriului în est, ungurii au ales ca religie și organizare politică modelul vest-european căruia i-au rămas fideli. Ei au disprețuit partea est-europeană ortodoxă, săracă și supusă unei autorități centralizate rigide, care le îngrădea libertatea. Astfel s-au adaptat permanent, speculând în propriul avantaj

slăbiciunea Estului și încrederea Vestului. Doar că pe 4 iunie 1920, la Trianon, Vestul, prin tratate internaționale, a repus România în drepturile ei firești, și țara de dincolo de păduri - Transilvania, a revenit pentru totdeauna pământului din care fusese smulsă. Pentru că ea este cetatea regală care adăpostește spiritul lupilor războinici și comorile Daciei, și aici bate inima poporului român.

Retragerea aureliana

Poveștile spuse la gura sobei de unii nostalgici care vorbesc despre o himeră feudală ce nega dreptul la identitate națională a popoarelor pe care le asuprea, s-au diluat deja. Și tocmai pentru că erau inventate ca să slujească o ocupație temporală nu au avut nici susținere și nici longevitate.

Părăsirea Daciei de către populația daco-romană, în urma retragerii aureliene din anul 271, așezarea ei în sudul Dunării, în locuri neștiute și revenirea în același spațiu de locuire după aproape o mie de ani, nu are justificare. Adică nimic nu poate fi mai inimaginabil decât o abandonare temporară de teritoriu, cât să dea răgaz ungurilor să se așeze acolo pentru că îl găsiseră liber, și o revenire sub formă de “admiși”, “tolerați” și fără nici un drept politic. Nici o populație nu părăsește zonele bogate pentru a pleca spre necunoscut. Daco-romanii aveau nevoie de fierul munților pentru a-și făuri armele și uneltele, aveau nevoie de aurul care le lumina nopțile, cu care își împodobeau femeile și care le întărea puterea; aveau nevoie de păduri pentru că le erau scut și hrană și de spicele bogate care li se ridicau până la brâu.

Nici un popor nu-și părăsește vatra, ci o apără. Transilvania înseamna Costești și Burebista, cel pe care grecii de la țărmul mării îl numeau

“cel dântâi și cel mai mare dintre regii Traciei”. Transilvania înseamna Sarmizegetusa și Decebal, dar și Alburnus Maior, unde azi Dumnezeu a recreat filoanele aurifere pentru a ne mai da un motiv în plus să o iubim

și să nu o înstrăinăm

. Am plecat mulți și am revenit puțini, ca să devenim minoritari în locuri mirifice desprinse din poveste ?

Chemarea lupilor

NU ! Noi nu am plecat niciodată, pentru că noi am fost poporul ales să stăpânim acești munți unde, în nopțile cu lună plină, chemarea lupilor ne ținea de veghe. Noi am rămas pe loc să apărăm cetatea regală de la Sarmizegetusa, și cu voia sau fără voia noastră am cunoscut și ne-am însușit cultura și civilizația celui mai puternic imperiu al vremii. Noi ne-am născut odată cu Europa și suntem parte a construirii identității ei. Nu am părăsit niciodată "Grădina Maicii Domnului" și nu ne-am mînat caii spre locuri neștiute. Nu întîmplător ne-am menținut centrul de putere în inima munților și ne-am amplasat garnizoanele până la țărmurile mării și de-a lungul Dunării, ca să le scruteze nemărginirea și să ne vestească vreo amenințare. Ne-am format ca popor aici, în locul unde am jurat să ne apărăm libertatea și neamul unit.

Daca ungurii si secuii nu au plecat niciodată din Transilvania, desi aveau sânge de nomazi, noi de ce era să o părăsim?

Transilvania este la fel de românească precum Basarabia, nordul Bucovinei și ținutul Herței. Și ca tot restul teritoriului României, consfințit ca inalienabil și indivizibil prin Constituția Unirii. Da, aici, în Sfânta Cetate de la Alba-Iulia, la 1 decembrie 1918, s-a consemnat pentru vecie că "România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil". Și atîta timp cît România se menține ca stat unitar, autonomia nu poate fi acordat

ă

.

La 1 noiembrie 1599, Mihai Voievod Viteazul intra triumfător în aceeași Sfântă Cetate și dădea porunci în limba română căpitanilor săi puși în fruntea cetăților să alunge umiliința de pe umerii aduși de atîta trudă ai țăranilor transilvăneni. Cine ne cere să rupem teritoriul azi, încrustând o nouă lacrimă și o nouă durere în pieptul lui? Cei care ne-au maghiarizat forțat numele, încercând să ne șteargă identitatea, să-și justifice stăpînirea și să arate Occidentului, într-un fals documentar, cît de numeros este adăugându-și numele noastre? Cei care ne-au exclus din viața politică și ne-au impus o limbă neînțeleasă ? Cei care ne-au făcut să ne strângem durerea, jalea și doliul în cusătura neagră a costumului popular, pentru că ne-au considerat "tolerați" în propria noastră casă ? Cei care ne-au considerat minoritari, prin urmare, fără drepturi și fără recunoașterea credinței ortodoxe?

Cererea autonomiei culturale înseamnă permanenta barieră care împiedică liniștea interetnică, refuzul de a conviețui împreună, reîntoarcerea la ei și noi, revenirea la o mentalitate medievală, ghimpele care înțeapă coasta lui Isus în Grădina Paradisului, dată românilor de Divinitate pentru că sunt oameni buni, curați la suflet, cu versuri de doină și nume de legendă.

Nimic nu se leagă din țesătura creată de unii pentru a ne umili și amenința în propria noastră

Elena Ichim: România este a mea, a ta, a tuturor românilor și a celor care o iubesc !

Written by Administrator

Friday, 06 June 2014 23:06 - Last Updated Sunday, 08 June 2014 16:34

țară. Vom fi fost sau suntem dezbinati, dar ne unește același imn - Treceți batalioane române Carpații !, pe care îl vom cânta ori de câte ori Mihai Viteazul ne-o va cere fie din Sala Tronului de la Alba-Iulia, fie din liniștea Mănăstirii Dealul, de acolo de unde cuprinde cu privirea întreaga Transilvanie și cu trupul și inima Câmpia Turzii și hotarele nord-vestice.

România este a mea, a ta, a tuturor românilor și a celor care o iubesc. Împreună trebuie să o facem mare, frumoasă și puternică !

Prof. Elena Ichim